

La Montse Caballol, la Louise Keogh i l'Anne i la Teresa Murray es van conèixer treballant com a professores en una acadèmia d'idiomes, i si de seguida hi va haver bona entesa entre elles poc després les circumstàncies les van unir encara més: **"El nostre cap, que era anglès, era un home bastant desconsiderat vers la gent que hi treballava i que s'esforçava per tirar endavant el seu negoci. Teníem problemes per cobrar els nostres sous, ens deia mentides..."**

Davant aquesta situació, i després de suportar-la durant tres anys, el professorat d'aquella acadèmia va reclamar els seus drets i va acabar fent vagues, però veient que res no se solucionava tota la plantilla va plegar a meitat de curs, i n'hi va haver set, entre ells les nostres quatre protagonistes, que es van arriscar, creant Eco 7: **"Després de marxar vam informar tots els alumnes que estariem en una altra acadèmia, els vam temptejar per veure si estarien disposats a venir amb nosaltres i com que, per sort, el que fa que una escola rentlli és el professor, el noranta-cinc per cent s'hi va apuntar."**

Això, en principi, no els va comportar cap problema, perquè **"Manresa és una ciutat petita, tothom es coneix, ell tenia molts deutes, no només amb nosaltres, i quan va passar tot això ell va fugir"**. D'aquesta manera, tothom les va felicitar, i les va animar a tirar endavant la seva pròpia acadèmia d'idiomes. El tràngol que encara havien de passar, però, poca gent ho sap.

"Ho vam fer per necessitat –recorden–. Havíem de pagar el lloguer, no vivíem a casa dels pares, i mai no ens ho havíem plantejat, això de tenir el nostre propi negoci. Vam tenir moltes dificultats, perquè no teníem ni idea de com formar un centre com aquest, quant a la part administrativa... Has de prendre la decisió, crear l'empresa, parlar amb els bancs, que els gestors t'expliquin el que és un compte d'exploració, buscar el local, trobar la gent, comprar cadires, pissarres..., tot en deu dies, per les vacances de Nadal. Va ser una bestiesa."

Avui, però, aquestes quatre sòcies poden dir que Eco 7 fa cinc anys que funciona, que són setze persones treballant-hi i sobretot que se senten molt satisfetes: **"Primer vam tenir una sensació d'alleujament, i no perquè sigui un problema treballar per a un altre, que depèn de per a qui treballis, però és cert que quan treballes per a tu mateix et sents molt millor. La diferència més gran és que prens les teves pròpies decisions i que qualsevol millora que fas a l'acadèmia, en condicions laborals, t'afavoreix directament a tu i també a la resta de treballadors."**

Amb aquests la relació també és bona, com ho prova el fet que molts alumnes –més noies que nois– no fan diferències, entre uns i altres: **"Nosaltres diríem que ens veuen a tots iguals, que la majoria ni tan sols són conscients que les quatre som sòcies i directores del centre, en part perquè nosaltres mateixes ja no ho diem, això; per a tothom som quatre professores més."**

Aquesta última declaració de principis fa que els preguntem si han hagut de suportar allò de '¿ja se'n sortiran, aquestes quatre noietes, totes soles?': **"Poques persones ens ho han dit directament, i**

normalment ho han fet rient, com si anés de broma, però segur que ho van pensar, sobretot al principi, quan estàvem els set, però érem sis noies i un noi i el primer a marxar va ser ell –i ara riuen elles, es nota que sense malícia."

Ja seriosament, per a la Montse, la Louise, l'Anne i la Teresa el que compta és que al vespre treballen moltíssim –és quan hi va el gruix de l'alumnat–, però durant el dia també tenen feina: visites; organització d'activitats lúdiques, com ara eco-esquiades, xerrades, torneigs esportius (eco-futbol), projeccions de pel·lícules, sopars i festes; administració; classes a particulars i a grups –menys nombrosos que a la tarda–, i a empreses: **"Normalment contactem amb nosaltres per referències, parlem amb el cap de personal per veure les necessitats de l'empresa i preparem el programa, on fugim del curs només comercial perquè això desmotiva molts alumnes, els avorreix."**

En aquest sentit, cal apuntar que han tingut i tenen un ventall molt divers de deixebles, des de càrrecs públics importants –com alumnes de la Cambra de Comerç de Manresa i el mateix alcalde, ex-alumne i gran aficionat a l'anglès– fins a empresaris influents de la ciutat, passant per nens de sis i set anys –**"són tan macos!"**, exclamen a l'uníson– i personatges com ara **"una professora universitària que hi posa molt interès i que s'ha integrat molt bé amb un grup de noies joves, i un senyor de seixanta-dos anys que té una filla que surt amb un irlandès i que vol entendre's amb el gendre i els consogres"**.

Això, d'altra banda, pot servir per trencar amb el tòpic que la gent gran té més problemes per aprendre un idioma: **"Nosaltres diríem que és un mite, encara que la creença general diu que sí, perquè pensem que la memòria es perd en principi si no s'exercita, i que els recursos i les experiències que pot tenir un adult són importants per a un millor aprenentatge, a banda d'un bon nivell de cultura general i d'una bona motivació."**

Les responsables d'Eco 7, en canvi, sí que estan d'acord amb el fet que les noies acostumen a aprendre **"més ràpid"** que els nois, i assenyalen que elles dirien també que **"es llencen més, que no tenen un sentit del ridícul tan acusat com ells"**; ara bé, les quatre animen tothom a estudiar idiomes, que **"serveixen entre altres coses per trobar feina amb més facilitat"**.

En aquest sentit, afegeixen que l'experiència els hi ha permès constatar que **"tot i que a la majoria d'alumnes els obliguen a venir, de petits, a partir dels tretze o catorze anys els agrada, i tenen moltes ganes"**, i ja somriuen quan els demanem alguna anècdota, per acabar, no en va **"cada dia"** se'n troben, **"principalment a les redaccions"**.

No es fan gaire de pregar, en qualsevol cas: **"Hi ha un diccionari en què surt l'expressió *sobretudo* com a *abric*, *overcoat* en anglès, i ells vinga a fer-ho servir per tot; i una altra de bona va ser arran de la pel·lícula 'El Silenci dels Anyells', que un alumne va convertir en 'El Silenci de les Cebes' perquè aquestes dues paraules són semblants, en francès."** No cal que patiu, tanmateix; la Montse, la Louise, l'Anne i la Teresa són les primeres a saber que ningú no neix ensenyat.

Louise Keogh, Teresa i Anne Murray i Montse Caballol - Manresa (el Bages)